

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Ово дело је на мене оставило посебан утисак. Занимљиво је од наслова па до самог краја. Писац на необичан начин описује живот прича. Даје им особине људи, тако да су приче маштовите, смешне, љубоморне, стидљиве, а знају и да побегну као дете. Свака од прича је посебна, пуна занимљивих ликова и њихових авантура. Препуна питања, али и одговора. Као да нас приче терају да још више читамо и сазнајемо.

Кроз ово дело и наслове прича писац нас учи да приче могу бити исте, да не умеју да се заврше, да су размажене али и да ко чита не скита. „Празна прича“ говори о празној књизи која је отишла код доктора за приче. По његовом савету је написала причу о дечаку који је изгубио меду а онда као одрастао је пронашао слику свог меде.

Мени је најзанимљивија прича која говори о зиду који није знао да чита и због тога је био тужан. Огласна табла му је рекла да не би био поносан на то што на њему пише када би могао да прочита. Једнога дана сликар је на зиду насликао право уметничко дело и зид је постао најпосећеније место у граду.

Ова књига ме је навела да још више читам али и размишљам о свему што се догађа око мене. Научила ме је да треба уживати у детињству и следити своје снове. Изгледа да је све могуће.

Филип Плашић III-3, ОШ „Веселин Маслеша“

Љиљана Петровић, проф.разредне наставе